

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ Η ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ

Α.Π.Παν.
ΑΝΟΙΚΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

27/03/2016 / Πολυχώρος ΔΙΕΛΕΥΣΙΣ

Ένα από τα σημαντικότερα θέματα στην κατανόηση της Δημιουργίας του Ανθρώπου – αν όχι το πιο σημαντικό – είναι αυτό το θέμα, της μετενσάρκωσης ή καλύτερα της **επανενσάρκωσης**. Η κατανόησή του είναι και η απάντηση στην Αιώνια Φύση του Πνεύματος, στην συνέχιση της Δημιουργίας δια του Θείου Σχεδίου της Επαναφοράς και, βεβαίως, απαιτεί την πίστη στην Θεϊκή καταγωγή του Ανθρώπου.

Αυτός είναι και ο λόγος, που τόση Πλάνη έχει καλύψει αυτό το θέμα.

Υπάρχουν ατέλειωτα ερωτήματα όπως :

- Υπάρχει η Μετενσάρκωση ή όχι ;
- Είναι σωστός ο ορισμός «Μετενσάρκωση» ή είναι ορθότερος ο ορισμός «Μετεμψύχωση»;
- Πόσες φορές μεταβαλλόμαστε, σε τι μεταβαλλόμαστε;
- Τι είναι, τότε, η Δευτέρα Παρουσία;

και πολλά άλλα...

Οι Θρησκείες καλύπτουν το θέμα αυτό είτε με απαγορεύσεις (αιρέσεις) είτε με δογματισμό, παρ' ότι όλοι γνωρίζουν, πως όλες οι πνευματικές αναζητήσεις, από αρχής του Ανθρώπου, όχι μόνο απάντησαν αλλά και έδρασαν επί της διαδικασίας της Μετενσάρκωσης (μουμιοποίηση, Τελετικά κλπ)

Το πρόβλημα είναι ότι στο θέμα αυτό, η χειροπιαστή απόδειξη είναι δύσκολη για εύλογους λόγους, παρ' ότι υπάρχουν πάμπολλες ατομικές περιπτώσεις ανθρώπων, που «ενθυμούνται» ή κατέχουν «γνώσεις» ή «πληροφορίες», που δεν δικαιολογούνται, παρά μόνο, από το ότι η μνήμη τους διατηρήθηκε κατά την διάρκεια μιάς ή περισσότερων Μετενσαρκώσεων.

Το θέμα με απασχόλησε έντονα κατά την διάρκεια της Πνευματικής μου πορείας. Ευτύχησα να περάσω από την αρνητικότητα στην σημερινή μου βεβαιότητα και, την οποία μέσα από τις παρουσιάσεις του «Ανοικτού Πνευματικού Πανεπιστημίου» αποφάσισα να σας εκθέσω χωρίς φόβο και χωρίς πάθος.

Είναι πλέον γνωστό ότι ο Άνθρωπος είναι συνεργασία τριών Αρχών :

- Του Πνεύματος
- Της Ψυχής
- Του Σώματος

Εκ των οποίων το μεν Πνεύμα είναι Θεϊκής προέλευσης και βεβαίως άυλης κατάστασης, το Σώμα υλικής κατάστασης και επομένως φθαρτό και, της

Ψυχής, που, όντας, ο φορέας των Συναισθημάτων και των εντυπώσεων /εικόνων, είναι ημιυλικής φύσης (ζυγίζει 11 – 21 γραμμάρια).

Η άυλη φύση του Πνεύματος καθιστά αδύνατη την συνεργασία με το υλικό Σώμα. Έτσι, είναι αναγκαία η παρεμβολή της Ψυχής, που επιτρέπει την συνεργασία των 3 αυτών Αρχών για την ομαλή και, σύμφωνα, με τα «πεπρωμένα» του, ζωή του Ανθρώπινου Όντος.

Η Θεϊκή φύση του Ανθρώπινου Πνεύματος προϋποθέτει την συμμετοχή στην Αιωνιότητα και στην Αφθαρσία (υπό όρους).

Η φθαρτή φύση του Σώματος απαιτεί την διάλυσή του στα στοιχεία, που το αποτέλεσαν και την εξαφάνιση της Μορφής του.

Η ψυχή έχει του δικούς της Νόμους, που όντας πολυπλοκότεροι, θα τους αναλύσουμε σε επόμενη παρουσίαση. **Πάντως, άλλο είναι το Πνεύμα και άλλο η Ψυχή.** Μην τα μπερδεύουμε.

Με όσα ειπώθηκαν, φαίνεται ότι αυτό που έχει την δυνατότητα να παραμείνει «εν υπάρξει» είναι το Πνεύμα, το «εξατομικευμένο Πνεύμα», που γίνεται κατανοητό σαν Ατομική Συνείδηση.

Όταν, δε, λέμε Ατομική Συνείδηση όλοι κατανοούμε ότι είναι το σύνολο των «βαθιών» κατανοήσεων, του συνόλου των «πιστεύω» μας (εμπειρίες) και τα «πιστεύω» μας μάς οδηγούν στις επόμενες πράξεις μας κ.ο.κ : Έτσι η Ανθρώπινη Ζωή, όταν τελειώσει, αφήνει το Ανθρώπινο Πνεύμα «φορτισμένο» με Συνείδηση.

Όταν λοιπόν μετά τον θάνατο, το Σώμα αποχωρεί, η Ψυχή αποχωρεί, το εξατομικευμένο Πνεύμα / η Ατομική Συνείδηση έχει την δυνατότητα, απελευθερωμένη πλέον από τις άλλες Αρχές να «συγκρίνει» την μοναδική της περιουσία, την “Συνείδηση” με τους Θεϊκούς Νόμους και την Παγκόσμια Συνείδηση και, εάν ενδιαφέρεται να συνεχίσει, δύναται να καθορίσει τους επόμενους στόχους της.

Η κατοικία της Ατομικής Συνείδησης είναι σε άλλους Κόσμους (εκτός του Υλικού) και, εκεί, έχει την ευκαιρία, αφ ενός μεν να αυτοαξιολογηθεί ακολουθώντας τους Νόμους του Κόσμου που κατοικεί πλέον αφ ' ετέρου δε να αυτοπροσδιορίσει την εκ νέου πορεία της . Στους Κόσμους αυτούς έχει την ικανότητα να «ενθυμηθεί» τις προηγούμενες αποφάσεις / πράξεις / συνειδήσεις, ανασυνθέτοντας έτσι το Εξατομικευμένο Πνεύμα ή ΕΓΩ, που αντιστοιχεί στο συγκεκριμένο Πνευματικό ΟΝ.

Μία από τις επιλογές είναι να επιστρέψει στην Γήινη ζωή ως Ανθρώπινο Ον. Στην περίπτωση αυτή, η επιλογή της μορφής που θα λάβει είναι δική του και σχετίζεται με το ποιά είναι η επιθυμία του για την ολοκλήρωση του «πεπρωμένου» του, όπως το ίδιο Ον το έχει καθορίσει.

Στην περίπτωση αυτή επανενσαρκώνεται στον Γήινο Κόσμο σε συνθήκες, που το ίδιο ΟΝ / ΕΓΩ έχει καθορίσει.

Βεβαίως στην επαναγέννηση / Μετενσάρκωση ξεχνά την προηγούμενη Συνείδηση και ξαναρχίζει σχεδόν από την αρχή για την δημιουργία σχεδόν καινούριας Συνείδησης.

Και λέμε σχεδόν, διότι φαίνεται, ότι κάτι έχει μείνει από τις προηγούμενες συνειδητοποιήσεις, κάτι που δεν είναι μεν αντιληπτό αλλά καθοδηγεί. Ένα είδος εύθραυστης κληρονομικότητας, που μπορεί να καθοδηγήσει την ζωή του καινούριου ανθρώπου.

Στην σπάνια περίπτωση, που κατά την διάρκεια της Γήινης Ζωής του Ανθρώπου επιτύχει να «ενθυμηθεί» μερικώς ή πλήρως, ανακαλώντας πλέον την «συνείδησή» του, ομιλούμε πλέον για «Μύστη».

Στην περίπτωση του «Μύστου» ισχύουν πλέον άλλοι Νόμοι για την συνέχιση της Πνευματικής του Ζωής, μετά τον Σωματικό του Θάνατο.

«Οι Συνειδητοί Νόμοι, γνωστοί με το εξωτερικό όνομα της Θείας Πρόνοιας, τέθηκαν σε δραστηριότητα για να μετριάσουν τα ολέθρια αποτελέσματα της ενσάρκωσης κατώτερων υλικών όντων και, την στιγμή κατά την οποία το μίσος, η εκδίκηση, η φιλοδοξία, η αλαζονεία και ο δεσποτισμός μαινόνται πάνω στην γη και καταξοσκίζουν τα σπλάχνα της ανθρωπότητας, Όντα που διαμένουν στο Ουράνιο Σώμα, στην αιώνια κατοικία των Γεννητόρων, που έχουν αποπερατώσει την εξέλιξή τους, όντα ανθρώπινα τέλεια στην ουσία τους, στάλθηκαν πάνω στην Γη, ταπεινά και αφανή, για να φέρουν την τάξη και την γαλήνη με την ανώτερη τους επιρροή, για να κάνουν να αναβιώσει η Αγάπη και τα ευγενή της χαρακτηριστικά και, τέλος, για να τραβήξουν έξω από το επίφοβο κύκλο εκείνους από τους αδελφούς τους, οι οποίοι ανατείνουν προς την οδό της Αλήθειας.

Τα όντα αυτά, ενσαρκωμένα ξανά, περιπλανώμενα μέσα στο πλήθος μιας φυλής, η οποία τους είναι ξένη και μέσα σε μια κατάσταση πολύ κατώτερη από την δική τους, έλαβαν κατά την εδώ κάθοδό τους, ένα σημάδι μυστικό και αναλλοίωτο, χαραγμένο στην ψυχή τους.

Το σημάδι τούτο είναι ένα αίσθημα έλξης, φιλίας και συμπάθειας προς τους άλλους εντεταλμένους της Θείας Πρόνοιας, οι οποίοι βρίσκονται επί της Γης. Και καθώς περιπλανώνται μέσα στο πλήθος, καλούνται μεταξύ τους, πλησιάζουν ο ένας τον άλλο και συναθροίζονται, ωθούμενοι από το μυστικό τούτο κίνητρο, το οποίο είναι το σημάδι της μετενσάρκωσής τους, και εκπληρώνουν την εντολή τους με Καλοσύνη, Αγάπη και Ελεημοσύνη.

Π्रेसβεύοντας το πλέον ευρύ πνεύμα αυταπάρνησης και θυσίας, περιμένουν την στιγμή της οριστικής τους Επανενσωμάτωσης.

Η Σωτηρία του πλησίον μας. Τέτοιοι είναι, κυρίες και κύριοι, ο ευγενής λόγος των δευτερευόντων αιτίων της Μετενσάρκωσης».

Ο επίλογος αυτός έχει ληφθεί από την ομιλία του Δημητρίου Σεμελά στην αίθουσα της Γεωγραφικής Εταιρείας στο Παρίσι, την 15/12/1920, με το ίδιο θέμα, και δημοσιεύθηκε στο περιοδικό ΕΩΝ σε δύο συνέχειες, τεύχος 3 (01/01/1921) και τεύχος 4 (15/01/1921).

Λάζαρος Παπαγεωργίου
Τηλ. 6944 344450